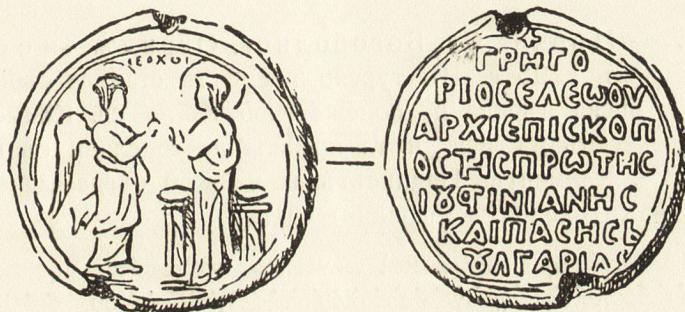

направата на цълата или на част отъ хубавата и скъжа рамка на светобогородичната икона. Въ проложното житие на св. Ивана Владимира се поменава охридски архиепископъ Николай, съвременникъ на българския царь Самуила (Ακολουθία τοῦ ἀγίου... Ἰωάννου τοῦ Βλαδηπόρου. Ἐν Βενετίᾳ 1858, стр. 24). По-положителни данни обаче за него нѣмаме. Той не е поменатъ въ Дюканжовия списъкъ на охридските архиепископи. Другъ единъ Николай светителствува на охридския престолъ презъ срѣдата на XIV в. Срв. за него у Сиѣгаровъ, История на Охридската архиепископия, I, 340 сл. Ако сѫдимъ по стила на рамката, трѣбва да приемемъ за неинъ дарителъ именно архиепископъ Николая отъ XIV в.

6. — Моливдовулъ отъ архиепископъ Григорий. Пази се въ Народния музей въ Пловдивъ. По палеографските си особености и по титула на архиепископа, молив-

довулътъ се отнася къмъ XIV в. Остава само нерешенъ въпросътъ, на кого отъ двамата охридски архиепископи съ име Григорий презъ XIV в. е принадлежель паметникътъ, да ли на този, който е проширилъ притвора на Св. София въ 1317 г., или на Григория, който е светителствувалъ презъ втората половина на сѫщия XIV в. и който се поменава въ документи отъ 1364, 1369, 1378 г. На лицето на моливдовула е изобразено благовещението, а на опакото стои надпись: † Γρηγόριος ἐλέφ θ(εοῦ) ἀρχιεπίσκοπος τῆς πρώτης Ἰωστινιανῆς καὶ πάσης Βολγαρίας (Григорий по милостъта божия архиепископъ на Първа Юстинияна и на всичка България).